

[Maisted.]

melige skatter, sådan at det kan betale sig at investere i dansk erhvervsliv, sådan at vi får fremmed kapital til at komme til landet og ikke skal ud og låne den og gældsætte os yderligere. Det er netop konsekvenserne af den politik, der bliver ført af socialdemokratiet. Vi får endnu flere arbejdsløse, vi sætter os i endnu større gæld, og vi kommer ikke ud af det ved den politik.

Det er helt utroligt at høre hr. Christophersen sige, at han læser dette betænkingsbidrag som en stramning af finanspolitikken, mens finansministeren ikke nævner det med et ord. Det bekræfter nærmest det, der blev sagt fra hr. Freddy Madsens side, at man havde da ikke tanker om at stramme finanspolitikken, den skal være endnu mere slap, end den har været i forvejen.

Wilhjelm (VS):

Når finansministeren spiller på, at det vist nok traditionelt opfattes som lidt pinligt for nogle herinde, hvis man kan sige om dem, at de ikke har et alternativ, så synes jeg, det er både meget billigt og meget nemt og meget overfladisk lige præcis i denne sag over for VS. Vi har, hvad jeg henviste til i de principielle bemærkninger, vi har gjort, én gang for alle om finansministerens bemyndigelse til at optage den ene eller den anden type af statslån redegjort for, hvorfor vi ikke medvirker til disse ting. Det er ikke os, der accepterer et system, hvor det er tilladt private, når profitterne ikke er gode nok, at smide 200.000 ud i arbejdsløshed. Det er ikke os, der skal rage de kastanjer ud af ilden, som de, der accepterer dette system, har en selvfølgelig forpligtelse til at rage ud. Det er ikke vores hovedpine, og det vil vi ikke være med til. Det er den samme indstilling, vi har til den generelle økonomiske politik og finanspolitik, og som vi gav udtryk for så sent som her ved vedtagelsen af finansloven. Det har vi gjort konsekvent, mens vi har været her.

Det er noget andet, når det drejer sig om at afbøde følgevirkningerne på det konkrete niveau. Når det drejer sig om at hjælpe folk med at afbøde de værste følgevirkninger af det her rådne system, af arbejdsløsheden, af de sociale følger osv., så har der aldrig været tvivl om, hvor VS var, heller ikke i de aller-allermindste hjælpesager, der overhovedet kunne komme på tale. Men dette, som er no-

get ganske generelt, og som intet har med disse konkrete følgevirkninger og disse konkrete arbejdsløse mennesker at gøre, nemlig at redde systemets økonomi, at sikre den passive kapital en forventning på 16 pct., at sikre, at den udenlandske låntagning til private virksomheder stadig væk kan være stor nok, og at sørge for, at det på en eller anden måde ser ud, som om det balancerer på statsregnskabet, til trods for at de private besiddere af produktionsmidlerne har smidt udgifter på over 10 mia kr. over på det offentlige ved at fyre folk ud i arbejdsløshed – det er ikke vores hovedpine, og det bliver det aldrig.

Jeg vil godt kommentere det mere konkrete, finansministeren sagde til os, nemlig at talen om, at det var en samling kapitalister, der opkøbte disse gældsbeviser, var det rene sludder, fordi pengene var strøet ud i kraft af en ekspansiv finanspolitik og bl. a. gik til beskæftigelsesarbejder og til arbejdsløshedsunderstøttelse, og hvad det nu var. Det sidste mener jeg ikke jeg har bestridt på noget tidspunkt. Jeg tror tværtimod, jeg har sagt her i første runde, at hele dette underskud kan der redegøres for ved at se på de stigende arbejdsløshedsforsikringsudgifter, ved at se på de stigende sociale udgifter som følge af arbejdsløshed og ved at se på de manglende skatter og afgiftsindtægter til staten som følge af forbrugsnedgangen på grund af arbejdsløsheden. Det er ikke dér, der er uenighed.

Men hvis finansministeren med sine bemærkninger mener, at man kan »kortslutte« fra, hvad pengene sådan rent kontomæssigt er brugt til, at det er på arbejdsløshedsforsikringen, den store post er, og så til, at det er de samme kroner og øre og derfor de samme mennesker, der går hen og køber hans værdibeviser, så mener jeg virkelig, det er en utiladelig kortslutning. Det er klart, at det ikke er disse mennesker, som har haft råd til at købe disse værdibeviser nu på tilsammen 39 mia kr. Det er andre steder, de ligger. Derfor – måske lidt resumeret, det er man jo nødt til med vore taletider her – vil jeg stadig væk finde, at det mest korrekte resumé, man kan give af de her ting, det er, at landets lønarbejdere er blevet gældsæt med disse knap 40 mia kr., og at de, der har tilgodehavendet på disse knap 40 mia kr., når de nye 14 mia kr. er blevet solgt, ikke er landets lønarbejdere, men i alt væsentligt folk, som man må karakterisere som kapitalister.